

Kutsu lepoon ja armoon

Pääsiäispyhät ovat taas ohi. Toivon, että sait riittävästi lepoa, sillä sitä me tarvitsemme. Elämme ajassa, jossa arvomme mitataan helposti sen perusteella, mitä saamme aikaan. Päivät täyttyvät tehtävistä, tavoitteista ja odotuksista, sekä muiden että omistamme. Samalla olemme alkaneet unohtaa jotain olennaista: rauhoittumisen, levon ja armollisuuden itseämme kohtaan.

Hiljaisuus saattaa tuntua vieraalta. Lepo voi herättää jopa syyllisyyttä. Ajattelemme, että meidän pitäisi tehdä vielä vähän enemmän, jaksaa vielä pidemmälle. Mutta ihminen ei ole luotu kestämaan jatkuvaa suorittamista. Meidät on luotu myös pysähtymään. Pysähtymisessä tapahtuu jotain merkittävää. Kun kiire hiljenee, alamme kuulla sydämemme äänen. Huomaamme väsymyksen, jota emme ole antaneet itsellemme luvan tuntoa. Ja ehkä ensimmäistä kertaa pitkään aikaan kysymme: mitä minä oikeasti tarvitsen?

Armo itseä kohtaan alkaa siitä, että suostumme näkemään oman rajallisuutemme ilman tuomiota. Me saamme olla keskeneräisiä. Meidän ei tarvitse ansaita oikeutta levätä. Se on meille annettu. Lepo ei ole palkinto suorittamisesta, vaan välttämätön osa ihmisyyttä. Se on luottamusta siihen, että maailma ei kaadu, vaikka me pysähdymme.

Ehkä tänään voisit antaa itsellesi luvan hengittää syvemmin. Laskea vaatimuksia hetkeksi. Olla tekemättä mitään hyödyllistä. Ja silti olla arvokas. Sillä sinä et ole arvokas sen vuoksi mitä teet. Sinä olet arvokas koska olet.

Miia Tilsala, Orimattilan seurakunnan kanttori